

siit të dheszur njëj lusije,
te të saajt, ku kjirej jeta.

Gjela rreth ndë e krëmtie dritë
e të gjëlbur lëvdonej;
ndë paa-sosm, si reet të trimit,
malet bëreshin të rrimt
te suvala e pakjes kjetme,
hputur nkaa miszira e plëpevet
vetëm tëllet nën puhjiis
uljen tëçukkën durrudhiare,
tue kënduar kangjël paa i njohur;
te korita gchuri i gjalë,
tue tëaar rrëmpat di'saa hromash,
këmbój ujët, ndii e tutieme.

Pse ngchë vdikj te ajó sahát?

DHIMA

Të hirips... e të bekónj,
se etën vetëm ngchë më shúaite...
Oh saa kam duruar!... në dije!...

gli occhi ardenti d'una preghiera,
in quelli di lei, dove si specchiava il mondo.

La Vita in torno in una festa di luce
e di verde trionfava;
nell'infinito, come i pensieri del giovane,
perdevansi i monti azzurreggiando
in un'onda di pace silenziosa,
rotta dal murmure dei pioppi
che al soffio dell'aura
chinavano le cime fronzute,
cantando ignote canzoni;
nella conca di viva pietra,
frangendo i raggi in mille colori,
risonava l'acqua, come eco lontana.

Perché non mori in quell'istante?

DIMA

Grazie ti rendo... e ti benedico,
poiché non mi hai spenta la sete solamente...
Quanto ho sofferto!... se sapessi!...